ANY LXII — BATALLADA 3213 BARCELONA 7 DE FEBRER DE 1931

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIO I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

Una "enquête"

"La Ciutat" ha preguntat a uns quants senyors quina és la lliçó que es desprèn de 1930.

Si a mi m'haguessin fet la interrogació, hagués contestat el següent:

Lliçó de 1930? No sé. No cap. No estic per lliçons ni per cançons. M'empipen els anys catedràtics, els anys intel·lectuals que porten ulleres. I dic que m'empipen expressament, per lo poc acadèmic i parlamentari que és el mot.

Però tornem al programa o a la lliçó, si voleu.

Lliçons no m'agrada donar-ne ni rebre'n. Per rebre'n tinc massa anys. Per donar-ne em manca vocació de dòmine.

Penso dels dòmines el mateix que Heinrich Mann. No estimo, no puc respectar els dòmines. Aquesta generació incapaç, impotent és obra seva. Jo els dec totes les meves males qualitats: el pirronisme, el funambulisme, la covardia, l'esterilitat.

Enterrem els nostres morts, i primer que ningú, a 1930. Acomiadem-lo. Apa! "Buenas"! I deixem-nos de lliçons.

El poble no demana mestres; mestres que no són més que contramestres. Vol, només, que no el destorbin i el deixin en pau. Vol solament pa i llibertat.

A molts el llegir els fa perdre l'escriure. A no pocs, damunt dels llibres els han crescut les orelles.

Hem d'estudiar, però no massa; no ciències abstractes, ans realitats concretes. Hem d'aprendre certament, però sense oblidar el viure, que és el que cal abans que tot. Viure amb tots els sentits i en tots els sentits, amb tots els instints.

Perquè estimo la vida, menyspreo un xic la filosofia i la literatura funeràries.

Sóc dels alumnes que a l'hora de classe se'n van a prendre el sol, a rondar la promesa, a fer el vermut, a fumar i fúmer-se del món i de qui l'ha pastat, a alternar amb els futbolistes a Canaletes, a protestar, discutir, escandalitzar i pertorbar l'ordre municipal i espès.

Mal estudiant? Bon home, bon ciutadà i excel·lent pare de família i de la pàtria futura.

Estudiant aplicat als vint? Canalla segur als trenta o quaranta. No falla.

¿Lliçó que es desprèn de l'any darrerament mort? Jo què sé! Vaig néixer ahir. Començo cada dia. I res d'essencial no aprenc. Sóc etern, immutable. L'any que corre espero fer les mateixes bestieses que el passat i que tots seguirem essent tan divertits com sempre.

Lliçó de 1930? Ho repeteixo: no cap. Abaix les lliçons, els que les donen i els que les reben!

ANGEL SAMBLANCAT

ABSTENCIO

Gairebé la totalitat dels partits que integren les esquerres espanyoles s'han plantejat el problema de la intervenció en les eleccions de primer de març i han votat per l'abstenció.

S'han pronunciat en aquest sentit els socialistes, els radicals socialistes, els republicans i els constitucionals.

A Catalunya la unanimitat no era tan absoluta com a Madrid.

Acció Catalana i Acció Republicana volien anar a les eleccions.

L'actitud decidida dels altres sectors esquerrans els fa dubtar, i acabarà per convèncer a aqueixes forces polítiques de l'error que els seus dirigents sofreixen.

Avui el poble no vol eleccions ... .
... ...
... ... bons xicots. ... ...
... ...

El Parlament és la sortida de la situació anòmala en què ens trobem. Es la liquidació del passat i l'oblit definitiu projectat sobre els pecats de la dictadura.
... ...

Hi ha prohoms d'esquerra, que potser es prestarien a ajudar el govern a treure el carro del pedregal.

Sortosament, el poble vigila. I els estudiants, els obrers, l'Ateneu amb tot el que a Espanya ... ... és viu, estan també ben alerta.

I a les sirenes que volen encantar l'opinió per a portar-la a les urnes no se les escolta.

Per tal que el país manifesti clarament la seva voluntat, no calen comèdies electorals més o menys ben representades. N'hi ha prou amb aixecar la censura de Premsa i deixar la tribuna lliure, i tots direm, sense embuts, qui volem que se'n vagi a la Meca.

Missatge

—Diu En Mussolini si li vol deixar el tricorni i l'abric, que vol parodiar-lo, perquè així potser el creuran més.

Arts i Artistes

—Parlem d'art?
—Sí, parlem de l'art de fer unes eleccions brutalment sinceres.

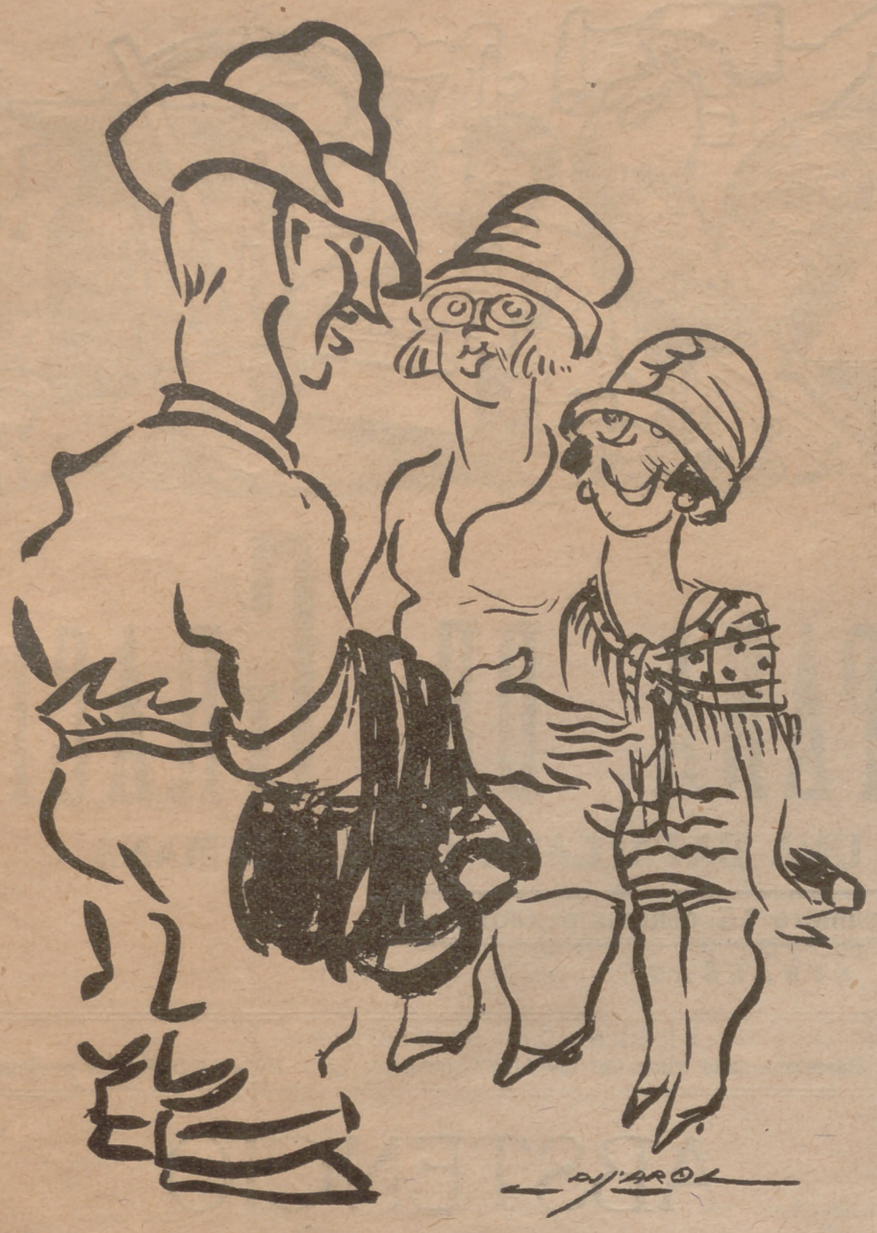

—Com és que aneu tan curtes?
—Es que fem propaganda per la "lliga".

INTENCIONS

ANGEL SAMBLANCAT, PUBLICA UN LLIBRE

Angel Samblancat acaba de publicar un llibre, un llibre nou; acaba de fer-lo florir en les escaparates—que tenen quelcom d'escenaris—de les llibreries; acaba de llençar-lo a les mans àvides dels lectors: dels que llegeixen tot ço que es publica, dels que sols llegeixen la flor del que es publica, dels que sols llegeixen les "coses" de Samblancat, perquè els semblen, amb raó, unes grans coses.

Aquest llibre que Angel Samblancat acaba de publicar es titula "El aire podrido" —auto en cuatro misterios—, i l'ha editat Cenit, l'editorial que actualment està fent una tasca més digna, més noble, més intelligent, més de cara a l'obrer. Ens referim a l'obrer intelligent, cultivat, que troba pler en les coses de l'esperit; no a aquest altre —que existeix, llastimosament—, més semblant a la bèstia que a l'home: el que viu sols de baixos apetits materials, el que sols s'interessa per la guitza i la clatellada, el que no llegeix altra literatura que l'esportiva, el que coneix el nom de futbolistes i boxadors, però no coneix el de cap escriptor, el de cap poeta, el de cap filòsof.

Jo sóc un gran amic, un amic fraternal d'Angel Samblancat, d'aquest gran cap, d'aquest gran cor. I, és clar, he d'elogiar el seu llibre, aquest llibre nou que acaba de publicar l'autor magnífic de "Jesús atado a la columna". I algú—amb la mala fe de sempre, amb la mala intenció de sempre, amb l'"aire podrido" de sempre, dirà:

"—Naturalment! Bé l'ha d'elogiar tractant-se d'un amic!"

I aquí caldria respondre: "Sí, senyors. Per amistat s'ha de fer això i molt més. El sentiment d'amistat és una aristocràcia d'esperits. Per això mal amic ho pot ésser qualsevol cretí, qualsevol estúpid, qualsevol bestiola amb barret fort i ulleres que es pensa ésser persona—però s'equivoca—, per això: perquè porta barret fort i ulleres. Per als amics, totes les nostres lloances, totes les nostres bondats. Sempre valdrà més això que la falsa abraçada, que la rebentada amagant la cara, que l'enveja vil, que la calúmnia innoble dels fracassats, dels que viuen entre fel i vinagre.

Sí, senyors, sí. Jo he d'elogiar aquest nou llibre d'Angel Samblancat: perquè és amic meu, per correspondre a altres elogis—que jo no he merescut—, i perquè es tracta d'una gran obra.

"El aire podrido" i "Pueblo", d'Azorín, són els dos llibres que darrerament m'han produït una emoció més profunda. En "Pueblo", d'Azorín, tot és tendresa, pietat, sofriment. L'autor qualifica així la novella: "Novela de los que trabajan y sufren". En "El aire podrido", de Samblancat, tot és crit, lluita, garrotada, escarni cruel. Tot cau, tot trontolla, tothom rep la bastonada corresponent, l'autor, en el paroxisme de la desesperació, però amb un somriure de suprem menyspreu, no respecta res ni ningú. Fa l'efecte—a mesura que avanceu en la lectura de la novella—d'un guignol en el qual es desencadena una tempesta de garrotades. I és que "El aire podrido" és "el ambiente social de España durante la dictadura". —Ho escric amb minúscula perquè les dictadures, si no són de la intelligència, no mereixen la majúscula. —Així comprendreu que "el ambiente social de España durante la dictadura" havia d'ésser per a Samblancat com un guignol en el que sols hi podia entrar a garrotada seca.

"El aire podrido" és una gran novella, una novella magnífica. Samblancat té—i en això sols l'iguala Valle Inclàn—un gran sentit del grotesc. La seva prosa ens recorda els dibuixos d'un altre aragonès genial: Goya. Com Goya, Angel Samblancat és cruel, dur, implacable, truculent. Com en els aiguaforts de Goya—els "Caprichos" i les "Escenas de la guerra", sobretot—, hi ha en la prosa de Samblancat una protesta contra el vici, contra la injustícia, contra la hipocresia, contra l'egoisme.

I, com en Goya, en l'obra de Samblancat hi ha una gran bondat.

Lluís CAPDEVILA

Els ferroviaris

Fa dies que els ferroviaris estan descontents. Fa dies que una de les branques obreres de la nació que tenen més responsabilitat i es veuen menys correspostes, té demanats uns augments de jornals, que les empreses escolten com si sentissin ploure, i el govern, fins a darrera hora, no s'hi ha volgut ficar. Ací sempre passa igual. Voleu que una cosa s'arregli? Que estigui ben espatllada. Mentre la cosa va marxant, mentre duren les negociacions, tothom fa la viuviu i mira d'escapar-se per allà on pot.

Però la paciència té els seus límits, i els ferroviaris ja fa massa temps que l'han esgotada. Per fi han dit la seva darrera paraula, i, si no s'hi posa remei, no estranyaríem s'anés a una vaga que, diguin el que vulguin, podria haver estat estalviada.

Els ferroviaris tenen jornals migrats. Amb les quatre pessetes que se'ls dóna, ni poden menjar, ni en tenen per rentar-se la molta roba que embruten. Ells no demanen un augment per poder portar coll planxat ni barret "hongo"; ells sols volen poder mantenir la família, que, com en totes les llars obreres, sempre és nombrosa.

I aquest ofici, que, com tots, és respectable, que, com pocs, és d'una responsabilitat crua, es veu mal pagat, sota unes ordenances severíssimes i sempre amb la vida a l'encant.

Els ferroviaris tenen tota la raó. Si no poden donar pa als seus fills, s'han de jugar la mateixa vida. I si les Companyies, ja prou fortes amb els seus ingressos, no els volen escoltar, el govern ha de fer-ho fer.

No n'hi ha prou amb tallar el cuponet, senyors. Qui us fa guanyar aquests interessos us diu que va mal menjat i mal vestit, i l'heu d'escoltar. Teniu l'obligació d'escoltar-lo.

Correu de l'Estranger

LA NOVA FESTA NACIONAL ITALIANA

MITJANÇANT el tractat de Laterà, que té ja dos anys d'existència, Mussolini ha volgut liquidar definitivament el conflicte que existia entre l'Estat italià i el papat.

Ara, per tal d'esborrar records desagradables per a la Santa Seu i per tal de donar, al mateix temps, proves evidents de la seva sinceritat, el Duce ha pres una decisió força significativa.

Ha decidit, en efecte, que la festa nacional, que era abans el 20 de setembre, fos, d'ara en avant, el 13 de febrer.

El 20 de setembre era l'aniversari de la presa de Roma. Commemorava una victòria de Víctor-Emmanuele II contra el Papa Pius IX, i recordava que Itàlia, oficialment, era anticlerical, puix que el Quirinal no havia reconegut el nou regne d'Itàlia.

El 13 de febrer, al contrari, aniversari de l'acord de Laterà, recorda la conciliació entre dues forces tradicionalment enemigues. Però mostra, per damunt de tot, que la Itàlia actual, la Itàlia de Mussolini i de Pius XI, és clerical i imperialista.

Es a dir, un greu perill per a la pau i per al veritable liberalisme.

EL NOU GOVERN FRANCÈS

LA composició del nou govern francès, presidit pel senyor Laval, indica clarament quina majoria haurà de sostenir-lo. Serà la mateixa majoria que ha sostingut els governs Tardieu, és a dir, una majoria de dreta, en la qual s'aplegaran totes les forces reaccionàries de la República.

Es un govern, per tant, mancat de tot interès. Les repetides crisis ministerials franceses mostren l'actual inestabilitat de la política francesa, conseqüència forçosa de l'actitud dels socialistes, que, molt assenyadament, no volen governar amb forces políticament burgeses, fins a constituir una forta majoria pròpia. Els governs fluctuen així entre les dretes reaccionàries i les esquerres burgeses, sense personalitat, sense interès, sense programa i sense gens de vitalitat.

Així és, doncs, el govern Laval. Un govern que aconseguirà potser fer aprovar els pressupostos i alguns projectes sense gaire importància. Després, sense pena ni glòria, talment com ha vingut, passarà a millor vida...

EL GABINET MACDONALD

FRANÇA no és l'únic país que passa per un període d'inestabilitat política. A la Gran Bretanya, la situació política és també força complicada.

El sistema parlamentari anglès s'havia distingit sempre per la seva gran estabilitat, pel seu admirable equilibri entre les forces parlamentàries governamentals i les forces parlamentàries de l'oposició.

Dos grans partits tornaven tradicionalment en el poder: els conservadors i els liberals. Ara, l'existència d'un tercer partit —el partit treballista que ocupa actualment el poder— fa més difícil i confós el joc de les forces parlamentàries.

Tanmateix, malgrat tots els pronòstics, realment fatalistes, el govern MacDonald ha aconseguit, fins ara, amb els vots favorables de part dels liberals, sortir amb sort de la lluita electoral, en tots aquells casos en els quals la vida del govern es veia compromesa.

En altres, més secundaris, ha estat, en canvi, derrotat. I hom preveu que en el pròxim debat sobre l'atur forçós — el magne problema que tenen plantejat totes les grans nacions industrials del món — el govern laborista serà posat en minoria i forçat a dimitir.

Ja ens coneixem

No hi ha dubte que, per més que en política sigui necessari fer equilibris i tenterines per a dissimular falses posicions, ve un moment que la realitat s'imposa i és convenient dir les coses clares.

Coneixent com coneixem i tenint pel que tenim els homes que componen la "Lliga Regionalista", no pot sorprendre'ns la claredat amb què ens defineixen la seva actitud en aquests moments de nerviositat política: la Revolució porta la Dictadura, i la Dictadura porta la Revolució, diuen, i, per tant, no ens convé ni la Revolució ni la Dictadura.

Realment, no és un truc ni són paraules de doble sentit, aquestes. Hem d'estar convençuts que la sinceritat més manifesta dicta aquesta posició als homes d'aquest partit.

Als qui es passen la vida tirant de la rifeta sense mals de cap de cap classe, tallant tranquillament el cupó o contemplant la prosperitat del calaix, no els convé la Revolució, perquè porta dalts i baixos i trastorns que fan perdre el valor del cupó i li fan caure les pessetes al calaix més acompassades; i no els convé la Dictadura, perquè amb els impostos i recàrrecs que han d'adornar-la, se'ls emporten la butxaca.

No. Ni Dictadura ni Revolució. Pau, pau i sempre pau. Ara vénen eleccions; doncs a votar com un sol home, a consolidar la monarquia, que farem un bé a Catalunya; a votar per la Lliga, que representa l'ordre, el benestar i la tranquilitat.

Unes Corts on una ben compacta majoria monàrquica pugui desenrotllar les seves tasques, pot portar l'equilibri a la Hisenda, la disciplina i la tranquilitat al país, i, sobretot, pot forjar el govern que ens ha de regir els destins, on els regionalistes, formant-hi part, facin els impossibles per Catalunya i els catalans.

No tenim dret a exigir res més dels homes de la Lliga. Fan prou i massa. Es diuen liberals, són partidaris de concedir més o menys llibertats, essent com són, al fi i al cap, articles que la seva consumació no es deixa veure al calaix, i ens prometen la pau i l'ordre de totes les coses.

A votar, doncs, s'ha dit, a la "Lliga Regionalista". A votar pel cupó i el calaix dels altres, que ja trobarem la deguda recompensa i tindrem qui ens ho agrairà. Pensem que així ho reclama el nostre benestar, la nostra prosperitat i, sobretot..., l'imperi del morrió i l'estaca.

U. C. MIQUEL

Com més forts són els pobles, menys por tenen a la veritat!

(D'un discurs del President Steeg a la Premsa francesa)

Horari polític

Hi ha en tot el país un gran aldarull, una gran agitació, una gran animació.

Tot són reunions, tot són conciliàbuls, tot són dinars polítics en els quals, entre la *crême de volaille* i la llagosta a la *cardinale*, ...

Els passadissos del *sleeping* — express Barcelona-Madrid i viceversa—estan més animats que mai, i s'hi torna a parlar aquell castellà tan deliciós, tan *sui generis* de la gent de la Lliga. De la gent de la Lliga que, des de que han descobert Madrid, han llençat la barretina i s'han vestit el frac, amb tanta elegància, almenys, com un corista de sarsuela.

Als Hotels de Madrid hi torna a entrar diner de pagès: de pagès de Catalunya, de Galícia, d'Andalusia, de les dues Castelles.

Hom parla d'aetes, de districtes, de cacics, ... de sinceritat, d'una sinceritat rabiosa.

Ja ho veieu: tot aquest aldarull, perquè uns quants senyors vagin d'un poble a l'altre prometent la felicitat a canvi del vot; tot aquest aldarull, perquè uns quants senyors es vesteixin de levita, es posin al cap — per tenir-hi alguna cosa — una mena de xemeneia negra i, a Madrid, entrin en un casalot i s'hi passin la tarda fent discursos.

¿Voleu dir que no hi ha quelcom més seriós a fer que les eleccions?

La gran desfilada

Un setmanari que surt en la barriada més populosa de la nostra ciutat, que és la més fabril, ha donat compte, últimament, que han desaparegut d'aquelles latituds dues entitats d'aquelles que varen créixer com a bolets quan la impunitat dictatorial les afavoria per tots conceptes. Caigut el govern del primer dictador, començà la gran desfilada d'aquests casinets de barriada. Es veu que sense el seu capitost i els que remenaven les cireres aleshores, no es veien amb cor de continuar la seva tan patriòtica tasca. Tenien por d'enyorar-se, pobrets!... I, un rera l'altre, han anat plegant veles i, desmuntant els pomposos lletrerets, quedant a deure unes quantes mesades de lloguer, han fugit "con la música a otra parte".

La gran desfilada, pel que llegim, encara continua. Es veu que queden entitats apolítiques a casa nostra, i, com que a no tardar, si el general Berenguer no ens enganya, començarà la campanya contrària als seus ideals, volen deixar camp lliure als odiats polítics.

Però el bo del cas és que aquests casinets, on hi feien la manilla mitja dotzena de desvagats i el conserge sols tenia feina a treure les teranyines, canvien de títol com les serps de pell, i es planten més ençà o més enllà. La major part s'han convertit en centres culturals, i la seva única tasca consisteix a fer ball, llegir versos dolents i guardar uns minuts de silenci pels caiguts. D'això en diuen cultura!... Proscriuen, com abans, la feina de sanejament de la humanitat, i fins i tot, quan han de fer un discurs, el fan rimat i es rifen la bellesa de la poesia. Cada grup té el seu poeta que els treu del pas amb quatre ripis i consonants que no consonen ni per broma.

Nosaltres, que per les nostres tasques, en plena primera dictadura, havíem visitat alguns dels locals "patrioteros", en pujar l'escala, ja semblava que la casa ens queia al damunt. Però la pena més grossa la sentíem quan travessàvem la llinda de la porta i vèiem, sempre els mateixos, uns quants salvadorets amb les cartes als dits, la copa del café al costat, les cames sobre una cadira, el malhumor, el fàstic, retratats en els seus rostres.

Què hi feien, allà, tot el dia? D'aquells paràsits s'havia de fiar la política oportunista, per triomfar i imposar unes lleis sense llei i absurdes? El que sembla mentida és que allò vagi durar més de sis anys i que encara hi hagi qui parli de tornar-hi.

Pel que es veu, la gran desfilada continua. Per nosaltres, que segueixi fins que no en quedi cap de local apolític com aquells. Per una vegada, almenys, trenquem la dita i que mori la mala herba. Encara que, si tots tenen la dèria de plantar-se, sofrirem un enfarfec de cultura... D'ací unes mesades tothom sabrà ballar, i tindrem més poetes que cabells al cap. I les autoritats no guanyaran prou per medalles, per premiar tan bones obres.

DOMÈNEC DIUMENGE

—Jo vui un home que sigui alguna cosa.
—Aquí em tens a mi: sóc un ex-amic de la dictadura.

La neu

Hi ha hagut neu a Barcelona, neu autèntica. El passat dimecres, les muntanyes dels nostres voltants aparegueren totes encaputxades de blanc. Semblaven talment unes muntanyes de pessebre.

Quan hom no sap de què parlar, de què escriure, quan hi ha censura i tot ens està prohibit, la neu és un gran recurs. Ara, nosaltres, si tinguéssim temps i estiguéssim d'humor, faríem un gran article de la neu, ple d'imatges brillants: retraient l'imprescindible "símbol de puresa".

Però aquí no hi ha puresa que hi valgui, i la neu ens fa menys efecte que si visquéssim al Pol. Aquí coneixem molta gent que en frescor avantatja la neu; gent que sols llençant una nota o pronunciant un discurs ja us constipen.

Els idealistes

Són — segons diuen ells —, els russos emigrats, els que viuen a París. Tenen un ideal, un ideal que els sosté, que els alimenta: Rússia, la Rússia santa dels tsars, dels presidis de Sibèria, dels progroms, de la Premsa amordassada, de la superstició i el despotisme.

Aquests russos emigrats han esdevingut ja personatges de novella i d'opereta. Figureu-vos que ara mateix, sabeu com lluiten contra la Rússia Roja? , com defensen el seu ideal? Elegint una reina de la bellesa, Miss Rússia Blanca 1931, per a enviar-la a Galveston!

Impressions

Un poble vell, un manyoc de cases ròmegues i descolorides sobre un pla que forma el terreny muntanyenc, bastant accidentat en aquell indret.

Es diumenge, tothom frueix del descans que han afanyat en sis jornades de regar llur front sota el pes noble i digne del treball; són cos demana el repòs merescut...

Són les tres de la tarda, i fa un dia magnífic, l'aire tebi acaricia amb suavitat, mentre el sol dóna el seu escalf vivificador.

¿Què més dolç que donar una passejada pels voltants del poble, en aqueixa hora encisadora? Amb el llibre sota el braç camino a la deriva, estic en mig la Natura, no importa on.

De sobte fereixen les meves oïdes uns crits barroers i insultants, barrejats amb veus de diferents tonalitats; de moment no sabia d'on provenien... No res, era que es disputava un partit de futbol.

M'havia oblidat de dir que aquest poble que està mancat de tantes i tantes coses, per no dir que quasi no té res, pot mantenir un camp de futbol. Allí on la cultura ha de lluitar amb esforços de tità per poder obrir-se pas en els cervells embotits de la gent, ha pogut regnar amb tot l'esplendor la febre boja del futbol. No vull ésser cap detractor absolut de res; considero el futbol al lloc que com a esport li pertany, àdhuc admeto que hi hagin professionals i comprenc que els que treballen en oficines, bancs i altres llocs que no reclamen l'esforç material, el practiquin per al millor desenvolupament de les seves naturaleses.

Però, ¿sabeu qui juga en aquest poble? Xicots que durant la setmana estan al bosc, o a fer feines al camp, i els arriba el diumenge, el dia de repòs, i, ¿els convé cansar-se corrent per donar peixet a quatre fanàtics que els exciten com a bèsties?... Sí, com a bèsties sense cap ni cervell, que obeeixen, cecs, quatre burgesos, que els ajuden en el foment d'aquest "noble i enlairat" esport.

I, pregunto jo: ¿Si per l'obrer intellectual li és un descans un treball físic, per què l'home retut de treballar no pot enriquir els seus coneixements bevent a la font dolça i atractiva de la lectura, oberta sempre per tothom? Llegir, llegir molt, enlloc d'atrofiar-se el cervell amb excitacions nervioses, que a cap fi condueixen.

Ah, he dit llegir, companys, joventut, que com jo fites l'esguard ja en l'ample camp de la vida. ¿Com podrem vèncer els obstacles que a cada pas s'interposen, per fer interminable el camí que volem seguir, per arribar a la fita que rellueix allà al lluny, esplendent i formosa? ¿Com podrem arribar-hi sense tenir l'esperit fort i una convicció ferma del lloc que ens pertany en el món? ¿On ho trobarem si no en l'estudi? En premi, mireu-la com somriu prometedora a les illusions dels cors joves que ansien posseir-la, la Llibertat, lluint en son front una diadema resplendent de glòria.

Nosaltres hem de marcar amb lletres d'or l'honor més gran que assolirà la humanitat, nosaltres som els homes lliures de demà, i "malgré tout", enderrocant funestes tradicions, podrem mirar-nos dolçament, mentre damunt nostre onejarà la bandera més noble i formosa, que mereix àdhuc, si és precís, nostra sang: la bandera de l'Ideal.

Companys, amics, joves tots, enlaireu el vostre esperit amb la lectura; llegiu, que sols el saber fa l'home lliure i capaç per afrontar els dubtes més cruents que a vegades obstrueixen el camí recte de la vida.

UN DE DINOU ANYS

TROBEM QUE TE RAO

Un cap de la marina americana, Mr. Smeedley Butler, ha pronunciat una conferència terrible contra Mussolini i li ha dit "gos rabiós que està a punt de destroçar l'Europa".

El Govern de Nordamèrica, el que té l'estàtua de la llibertat al port de Nova York, s'ha molestat molt.

Nosaltres, gens.

CATOLICISME DE GARROTADA

A Berlín, el Centre Catòlic ha decidit formar una agrupació de combat disposada a clavar garrotades sempre que convingui.

I la mansuetud, i la bondat, i la pietat de Crist, on queden, doncs, per aquests catòlics intolerants i brutals de Berlín... que tant s'assemblen als d'aquí?

EL PAIS DE LA LLIBERTAT

Un telegrama que publica, amb visible gust, un diari nou, gràfic i reaccionari:

"Nova York, 31 (12 n.).—El Gran Jurat, que ha realitzat una investigació sobre la criminalitat a l'Estat de Nova York, ha recomanat que sigui novament instituït el "pal dels assots" per a fer confessar els criminals."

Sí, vaja; és que la lliure Amèrica enyora la Inquisició!

NOTICIARI DE CASA

Hàn canviat el director de la Presó Model, la "torreta" de tots nosaltres. Hi ha vingut un senyor que es diu Alfred Rojas Rueda, i al qual desitgem força encert, per no haver de parlar gaire d'ell (s'entén, per dir-ne mal o queixar-nos).

El que hi havia, senyor Nicolau Navas, ha passat a Inspector Regional de presons, càrrec nou de trinca. El poc temps que ha estat ací, el senyor Navas s'havia captat les simpaties de la gent. Sense mancar als reglaments, endolcia la vida dels penats. Es el millor elogi que pot fer-se d'un Director de presó.

UN ALLIBERAT

A Francesc Soler, detingut quan tornava de França, li ha estat atorgada la llibertat.

I a Miravitlles, senyor Màrquez? Tan mal subjecte és aquest xicot, que se'l tingui tant de temps reclòs?

DOCTRINA DEMOCRATICA

"Un parlament—escriu Ferrero—no basta per a constituir un règim parlamentari; per a que un règim parlamentari existeixi, cal també que el Parlament, és a dir, que el poble que l'elegeix, dirigeixi l'Estat."

"LO QUE VA DE AYER A HOY..."

Recordeu que quan Primo de Rivera havia d'anomenar algun dels que li plantaven cara, els deia "sujetos"?

Doncs ara, la "Gaceta", en citar els sublevats de Cuatro Vientos, abans dels noms del general Queipo del Llano, diu: "Excelentísimo señor".

I està clar! El parlar bé no costa una p...!

COMENTARI A UNA NOTA

El govern, per mitjà del seu ministre de Governació, va publicar una nota lamentant-se que certs partits polítics s'abstinguin d'anar a la lluita electoral.

Es lamentà que les persones que tant cridaven de responsabilitats, no vulguin aprofitar l'oportunitat que les Corts els donaria.

Poden quedar tranquils, senyors governants. Mentre es presentin els de la U. M. N. i els "Cucurulles", ja en tenen prou. S'ho poden anar fent tots sols, i la tranquilitat i normalitat seran eternes.

TRIEU I REMENEU...

Llegim a "La Epoca":
"O la normalidad o la revolución."
La normalitat de "La Epoca"?
No, no... La tria no és pas dubtosa...

MEGALOMANIES

El govern del senyor Mussolini acaba d'editar un llibre d'Estat "únic" per a cada una de les classes de les escoles d'Itàlia...

Es una cosa així com els textos únics del senyor Callejo...

Però un d'aquests llibres feixistes—un llibre de lectures—ofereix la particularitat de contenir una Vida de Benito Mussolini, que no és més que una paràfrasi continuada de la vida de Jesu-Crist...

La vida, però, queda discretament truncada abans de la baixada als inferns...

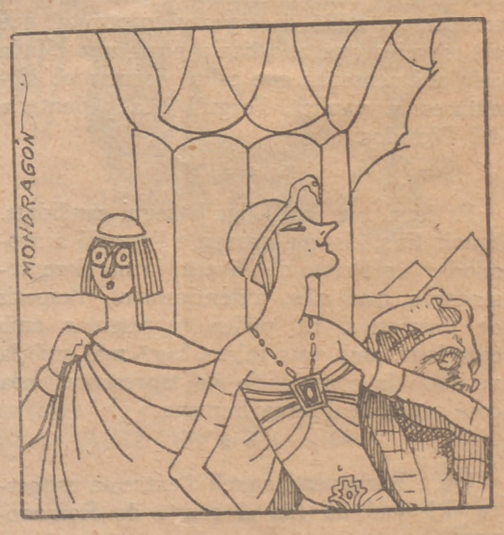

Cleopatra, a l'altre món

Diuen que si jo no hagués tingut aquet nas, la taç del món hauria canviat.
—Et deuen haver pres per l'home dels nassos

Espurnes de la setmana

Els republicans de dreta i d'esquerra; els de dalt i els de baix; els catalans i els espanyols; els gallecs i els andalusos, deuen tenir, en aquesta hora transcendental—és a dir, una hora transcendental més dins del desenvolupament d'aquella lluita—, un mateix pensament, una mateixa tàctica.

LA CAMPANA DE GRACIA, avui, com sempre, vol estar al costat de tots ells i contra qui, per egoismes personals, per bastardismes impolítics, creguin pertinent no tenir un mateix front d'acció.

* * *

La guerra europea la guanyaren els aliats perquè fou possible un sol comanament. I en la direcció dels milions d'homes que anaven a morir hi havia tot l'amor propi dels països belligerants que volien, per a ells, el dret de dirigir, ells, totes les altres forces.

No hem pas de pensar en fer, de Catalunya, una diferencial en la tàctica contra els qui ara podrien servir-se d'aquest ajut per a mantenir-se en el seu lloc.

* * *

—Es que la "Lliga" podrà presentar-se com a representant de Catalunya, donat que agafarà tots els llocs.

—Ni la "Lliga" ni els conservadors ni els liberals ni els demòcrates ni ningú no es podrà presentar com a representant de res, perquè aquelles representacions naixeran mortes.

* * *

Cal felicitar el gest dels constitucionalistes: Melquíades Alvarez, Josep Sànchez Guerra, Francesc Bergamín, Miquel Villanueva i Burgos Mazo. Aquests homes han donat una prova de la seva dignitat política no volent servir de comparses en la mascarada que es representarà.

Això està bé per un García Prieto, per un Alba, per un Romanones.

* * *

—I a què anirem al Parlament?

—A plantejar, una vegada més, el plet de Catalunya.

—I què en treurem?

—La demostració de què el país segueix tenint el mateix odi que abans.

—Però és que al Parlament no hi anirà pas la veritable Espanya. Penseu que cap d'aquells intellectuals que vingueren pel maig florit a Catalunya no hi seran pas.

* * *

Niceto Alcalà Zamora, ha dit:

"—Jo no vull anar a les eleccions, perquè podria molt ben ésser que sortís diputat, i no vull que la immunitat parlamentària m'excusi de complir la condemna de cadena perpètua que vol imposar-me, i m'imposarà, un tribunal nomenat per un Govern tan constitucional com el present i d'acord amb les lleis del 1876, que regeixen la nació des de l'any 1923.

* * *

El plesbiscit que va organitzar la U. P. en honor de Primo de Rivera va donar per resultat que a Barcelona, ciutat d'un milió d'habitants, van signar el plebiscit prop de dos milions d'éssers. El senyor Milans del Bosch, governador civil de Barcelona i president del "Comitè Cotonaire", va haver de trencar un milió de signatures per tal que no es veiés que allò havia estat una rifada dels qui pensaren que calia ofegar amb signatures la vanitat, l'orgull i la pedanteria del Dictador.

* * *

Es igual que la "Lliga" tregui candidats. Igual. Ells, els que anaren a l'estació a acomiadar En Primo de Rivera, ja no el representaran mai més, autènticament, l'esperit de Catalunya. El poden representar amb coaccions, amb vots falsos, però mai amb la veritat i la consciència de representar una cosa viva; una força humana.

* * *

Quin Parlament, aquell l'extrema esquerra del qual ho fos el comte de Romanones!...

* * *

Nosaltres voldríem saber en qualitat de què és ministre el senyor Leopoldo Matos. Com a polític? Com a advocat?

Cal combatre a tort i a dret les ambicions personalíssimes de certs politiquets.

* * *

No són els homes els que deuen presentar-se davant de les masses per a demanar llurs vots; són les masses les que deuen demanar als homes que els representin.

Lo primer és una vanitat ridícula; lo segon, l'anunciació dels valors representatius.

* * *

Una mentida:
La pesseta puja.

* * *

Una mentida més grossa encara:
Normalitat.

* * *

Els pobles, quan s'abstenen, ofereixen un signe d'elegància espiritual.

* * *

Abstenir-se, mantes vegades és no voler ésser còmplice d'un crim o d'una poca-solta.

* * *

Fixeu-vos que Gandhi està guanyant la batalla més gran dels segles contra l'orgullosa Anglaterra no volent seure a la Taula Rodona i negant-se a tot tracte amb els enemics de la seva pàtria.

Ni un home ni una pesseta!...

* * *

—Què heu dit?

—Ni un home més, ni una pesseta més!

—Aquesta frase ja havia estat en circulació.

—Però hi ha "ritornellos" que es tornen a posar de moda.

—I vol dir que...

—Vull dir que: "Ni una pesseta més, ni un home més" torna a tenir tanta actualitat com quan es va dir per primera vegada.

* * *

Catalunya! Sí, evidentment; Catalunya, de primer.

Però al costat d'aquesta paraula: democràcia, llibertat, progrés.

Catalunya, sense això, no seria mai la pàtria somiada.

* * *

La terra és de qui la treballa.

S'acabaran aquelles grans propietats que només servien per a camps de caça i cria de braus.

La terra és de qui la treballa.

No han estat pas els Soviets, els primers que repartiren la terra entre els pagesos sotmesos a la dictadura del tsar.

Fou un home com Napoleon, que no era pas un esquerrà, qui s'avençà en un segle al cop de Petrograd.

La terra és de qui la treballa.

Els petits propietaris són els primers demòcrates.

Catalunya és una democràcia perquè té una considerable força de petits propietaris.

* * *

Allà on hi ha petits propietaris, hi ha democràcia.

Un exemple: Catalunya i València.

La petita propietat fa que l'home se senti fort davant de la vida.

* * *

Allà on hi ha grans propietaris, hi ha caciquisme i oligarquies:

Castella, Galícia, Andalusia.

La gran propietat sotmet els homes i els afebleix davant de la vida.

* * *

Els cortesans són uns captaires de favors reials.

* * *

Cal combatre els que volen mantenir aquest estat de misèria espiritual que ens volta.

* * *

"Unió Catalana", l'entitat més "tècnica" de totes les tècniques, segueix parlant de tecnicismes, mentre els vells gats de la plaça de la Cucurulla van preparant els encasellats i les trifulgues polítiques.

* * *

Si a Barcelona sortís triomfant la candidatura de Martínez Anido, baró de Viver, comte de Montseny, marquès de Foronda i Sàenz de Barés, es podria dir que representen, evidentment, l'esperit de Catalunya.

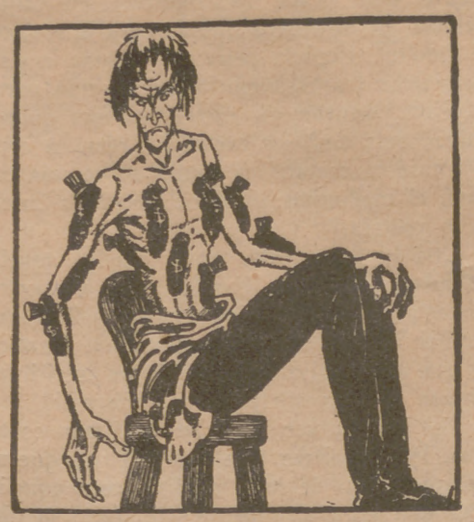

—Diuen que hi haurà eleccions. I a mi, què? Em solucionaran tan poques coses, aquestes eleccions!...

* * *

Que en faria, de bonic, una representació catalana integrada per Viver, Montseny, Milans del Bosch, de Barés, Del Río, Torras, Olérdola, Guasch, Osés Larumbe, Alfonso Sala, Fígols, Mas Yebra, Kindelan, Bau, Gassó Vidal, Badía, Fournier, etc...

Seria la Catalunya assembleista!

* * *

Un Parlament que fos una derivació de l'Assemblea Nacional, seria la campana pneumàtica que ofegaria l'ambició mantinguda.

ALCOVER

La societat "Círcol d'Amics" d'aquesta localitat fou denunciada per jugar a jocs prohibits. Ha estat un heroisme pels denunciants, donat l'esfondrament de cultura que sofrim en aquest poble; però tan prompte els jugadors varen tenir coneixement de dita denúncia, que tots i d'una manera apassionada van aixecar les seves veus per a protestar d'aquest acte, i fa pena confessar que varen ésser la majoria de socis que protestaren i amenaçaren amb fer una contra-denúncia, afirmant que allí no s'havia jugat mai.

Si això fessin, fóra molt ridícul desmentir una cosa que moralment tothom sap: que allí es jugava (fora del President...).

Aquest cas és lamentable i vergonyós que tingui lloc a una entitat com aquesta, que està representada i dirigida pels que haurien de donar un bon exemple al poble, i que, fent cas omís de la seva responsabilitat, donen lloc a què la joventut es desmoralitzi i s'embruteixi mentalment, recolzant-se a una taula de joc; havent-hi al mateix lloc una Biblioteca que podria ésser l'orgull d'aquesta entitat i fins del poble, és la cosa més oblidada i abandonada que tenen. Sols que la meitat del temps que inverteixen en el joc l'empressin a la Biblioteca, altra cosa seria del que ens fa tanta falta.

J. B.

SALÀS DE PALLÀS

Al nostre poble, els creients de les virtuts dels sants estan desorientats. Enguany, el diumenge abans de Sant Antoni, al sermó de la missa major, el senyor rector digué que el 17 de gener no era festa, i que, per tant, ja podien anar a fer caure i plegar olives. Així ho diuen els qui assistiren a missa.

El pensar de molts

—Liberals? Monàrquics? Republicans? Tant me fa! Lo que vui és tranquilitat i bons aliments.

Pobres creients! No pujaven a les oliveres ni feien cap feina, els altres anys, el dia de Sant Antoni; per allò de "Sant Antoni ens guardi de caure", i veure enguany que el senyor rector els ha tirat per terra totes les seves creences amb la influència del Sant!... ¿Com s'ho arreglaran, ara?—hom es pregunta.

Males llengües diuen que potser n'és el motiu que enguany els mossos i joves no varen fer dir la missa al Sant, de la que es cobraven unes quantes pessetes.

Potser no és així! No malpenseu!

Però per si ho fos, crec que un altre any seria convenient que els creients, abans de la festa, vos poséssiu d'acord amb els mossos, i que no falti la missa al programa de festa, i llavors quedarien descansats.

I d'ésser així; digueu-li al senyor rector, de part nostra (ja que no l'hi diríeu) que no vagi donant-vos desilusions com la d'enguany, que vos perjudicaria la vostra salut... i ell es llençaria el negoci per terra. Almenys que vos digui el que vol, i que vos deixi viure tranquils amb les vostres creences, que, al capdavall, arreglen casa seva.

UN XERRAIRE

J. B. (Alcover).—Va. Per una altra vegada feu-ho més curt.

R. M. (Blanes).—No és publicable la vostra nota.

Quelet (Vilafranca).—En torn de publicació.

C. I. R. (Balsareny).—Desmentiu els fets; feu-ho més curt i no abuseu de parlar personalment. Així, serà publicat. Però de la manera que ho feu ara, doneu més importància a la persona que al fet, i el nostre setmanari no s'hi pot avenir.

G. R. M. (Alacant).—Vós podeu fer coses millors.

U. C. M.—Si tothom pensa com nosaltres, anirà.

M. T.—No pot pas anar, xiquet.

Ricard F.—El vostre primer article, i el dediqueu a la censura? Quin mal gust!

Ostra.—Es tan avorrit com els animalons de qui heu pres el pseudònim.

Imp. LA CAMPANA. -- Om, 8. -- Barcelona

"LA CAMPANA DE GRACIA"

TÉ OBERTES LES SEVES PÀGINES A TOTS AQUELLS AMICS SEUS DELS POBLES QUE ENS VULGUIN CONTAR ELS SEUS NEGUITS, LES SEVES INQUIETUDS, ELS SEUS ANHELS.

CONVÉ QUE NO MENYSPREEU AQUESTA ARMA. MOLTES INTRIGUES MOLTS TORTS, MOLTES INJUSTÍCIES ES COMETEN ALS POBLES I MOREN EN EL SILENCI. CASTIGUEM AMB L'ESCÀNDOL DE LES NOSTRES BATALLADES.

COL.LABOREU EN AQUESTA OBRA DE CIVILITAT QUE ÉS, EN EL NOSTRE PERIÒDIC, LA SECCIÓ DE "CARTES DE FORA". NO FEU, PERÒ, SERVIR AQUESTA ARMA COM ARMA DE VENJANÇA. TINGUEU SEMPRE UN CLAR SENTIT DE JUSTÍCIA!

SGCB2021